

Trinitatis søndag 2024

Salmer: 722, 447, 364, 334, 787

Kom, Herre Jesus. Amen.

Es 49, 1-6; (Ef 1, 3-14); Matt 28, 16-20

Ordet *mission* har for mange en ubehagelig klang af påtrængende mennesker, der ikke anerkender et nej og sætter foden i klemme i døren for at trænge sig ind. Imidlertid må vi anerkende, at vi ikke ville være samlet her i denne gamle, smukke kirke om Guds ord og sakramenter, hvis ikke der var blevet missioneret for kristendommen her i Danmark. Og vi er jo samlet i frivillighed og glæde både over at høre Guds ord, og fordi en lille dreng er blevet døbt. Så mission er der i sig selv ikke noget i vejen med, det er måden, den bliver bedrevet på og – hvad der ikke er mindre vigtigt – hvad og hvem der er grundlaget for missionen. Jeg tror, at det er vigtigt at være bevidst om det i disse urolige tider, hvor der drives mission ved magt. Koranloven er et eksempel

på islams måde at få sin vilje på, men vi har også selv en rem af huden; jeg har det personligt ganske stramt med vestens begrundelse for at blande sig i dette og hint, nemlig vore værdier, som mange gerne ser udbredt overalt i verden samtidig med, at vi selv ofte forvalter disse værdier efter forgodtbefindende. Vi har de seneste mange år set, at denne hang til at udbrede demokrati og menneskerettigheder ved magt, altså en væbnet mission, ikke førte noget godt med sig. Der har også i historien været en del eksempler på, at kristendommen blev udbredt ved magt, og det har aldrig været meningen. Hvordan mission skal føres, hører vi om i dag. Disciplene, hvoraf nogle ovenikøbet tvivlede på, om det var Jesus, de så, blev kaldet til at gå på deres fødder ud i verden og omvende folk ved glædens budskab, at Gud har besejret døden, og den form for mission drives stadig – professionelt, kan man sige, men også vi er kaldet i vor hverdag til at vidne om Gud.

Vi er i Danmark endnu en nation af døbte, og vi har, fra vi blev holdt over døbefonten af venlige hænder, hørt kaldet fra Gud, vi fik i dåben barnekår hos ham, vi blev hans udvalgte, og vi hørte disse ord: *»Mig er givet al magt i himlen og på jorden.«* Bag det *mig* gemmer Jesus Kristus sig, og hans egne ord var altså det første, vi hørte i kirken. Her fik vi kaldet til mission sammen med løftet om, at han vil være med os alle dage indtil verdens ende. Det vil sige, at vi som kristne har ikke bare retten, men også pligten til med vore gerninger og vore ord at være et lys for folkene, som Esajas siger, for at Guds frelse kan nå til verdens ende. Det er altså ikke et kald til væbnet mission, det kan vi godt høre. Det er heller ikke et kald til at sætte sig på andre med sin tro.

For Kristus siger: *»Mig er givet al magt i himlen og på jorden.«* **Ham** og ikke os. **Vi** har ikke fået magten, **vi** skal ikke herske, hverken jord eller himmel er vores, alt er lagt i Kristi hænder, sådan som vi ser ham trone over korbuen her i kirken. Der ligger en utrolig frihed i dette. Alt er op til vor Herre Jesus Kristus, i forhold til ham er

vi lige så hjælpeløse som et spædbarn, der døbes, og det er godt, for det befrier os fra at ruge over, om det hele nu kan betale sig, eller fra at fortvivle over det frafald, vi også ser i vore dage, hvor gudløsheden breder sig, og vi f.eks. konstant taler om, hvornår et menneskeliv har værdi. Så lad Herren gøre værket, og at han gjorde det, hørte vi hos Esajas, der spåede om hans komme:

»Herren har kaldet mig fra moders liv, fra fødslen kaldte han mig ved navn. Han gjorde min mund til et skarpt sværd, i skyggen af sin hånd skjulte han mig; han gjorde mig til en spids pil, i sit kogger holdt han mig gemt. Han sagde til mig: Du er min tjener, Israel, ved dig viser jeg min herlighed.« Af Israels folk fremstod Jesus Kristus, vor frelser, i ham viste Gud sin herlighed og sendte ham som en skarp pil mod vore hjerter, ganske som Amor, når forelskelsen rammer os.

Og nu handlede Herrens frelse ikke alene om Israel, men om os alle, så derfor befalede han – som vi hørte - disciplene at missionere; de skulle gå ud i verden og

gøre alle folkeslag til hans disciple - ikke med rå magt, men ved at døbe dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og lære dem, alt det som Han, Kristus, har befalet dem. Der skal døbes og læres, det har kirken gjort siden da, og det er vigtigt at slå fast: Der er ingen anden sand kirke end Jesu Kristi kirke. FN, humanistiske og demokratiske værdier, menneskerettigheder kan være udmærkede, men de er ikke et grundlag for tro eller mission.

Lad os derfor i dag høre lidt mere om barnedåben, og den mission, den sender os ud på: Dåben er et klart tegn på, at magten tilhører en anden, for vi overgiver det bedste og mest dyrebare, vi har, nemlig vore egne børn, til denne magt. Det gør vi, fordi vi tror den betyder noget, fordi vi tror, at Guds magt rækker ud over vor egen. Dåben er altså en troshandling, større manifestation af troen findes ikke, og bedre gave end dåben kan vi derfor ikke give et barn. Og netop derfor er det så vigtigt at fortælle alle om Guds storhed og miskundhed mod os, sine børn.

For det er jo det, som er så vigtigt i vor tro; at vi tror, vi er skabte, skabte i Guds eget billede, fordi han ville det således. Det er afgørende, at Guds vilje blev sammenfattet i Kristus, som kom til os som vor bror, og at han elskede de mennesker han så. Og at kærligheden holdt, selv da han hang på korset. Det er vigtigt at vide, at det netop er den Gud, den barmhjertige Gud, som har al magt i himlen og på jorden uanset hvad der sker i verden, som er **vor** Gud. En sådan en Gud er nemlig hjertets Gud. Han går fra hjerte til hjerte, og når først han er der, kan vi slet ikke lade være med at vidne om ham, fordi han vækker glæde over og taknemmelighed for livet i os. Lad os derfor gå herfra i dag og gøre netop det: Vidne om, at Kristus er glædens Gud, og se, han skal være med os alle dage, indtil verdens ende.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen!